

Tizenhárom

„Az ég és pokol pusztítsa el boldogságát! Minden nemzetsége vesszen ki a föld színéről! Őt magát azokban verje meg az Isten, akik legközelebb állnak szívéhez! Az élete csak rombolás legyen, s a gyermekei nyomorultul pusztuljanak el!”

(Zichy Antónia átka)

Talán azt hitték: babonások
a sámán vérű magyarok
hogyan kivégeztek tizenhármat.

Október végén Kazinczy Lajos
Augusztusban Ormai Norbert
és még százhusz dicső halott.

Batthyányt Pesten, hogy a számtan
ne hibázzon, és asnap este.
De már halottak tizenhárman.

Mégiscsak révbe érkezett
Battyány Antónia átka:
a Habsburg ágból odalett

Aradnak is sok volt a vétke.
Damjanich feladta a várat
és köteleket kapott cserébe.

tizenhárom ismert rokon
s az egész ház boldogtalan lett
Ferenc József felső fokon.

Tizenkét puska elé álltak
Lázár, Dessewffy, Schweidel, Kiss -
hármat nyomban el is találtak.

Talán azt hitte: babonások
a sámán vérű magyarok
hogyan kivégeztek tizenhármat.

Kötélen lógattak kilencet
Franz Bott hóhér kapta ruhájuk -
estig heverték kint a testek.

Időgépen

Fejemben van az elmém
nem mintha hasznát venném
porosodnak a dolgok
mit a kor belém oltott.

Egybetaposva a dolgok
jelenre múlt idő csorgott
mindenütt lenni hiába
török az időgép szárnya.

Repülőgépre szállok
ponttá hasadnak a számok
pont ugyanúgy ahogy régen
radaroznak az égen.

Füleki Gábor

Kút

Lemerülve a gyötrődés kapuján,
feneketlen kutak éje fogad.
Gondolatok vak raja sziszeg ott,
sose szűnő források gyermekei.

Mind kevesebb fény szűrled a mélybe,
fönn kicsi ponttá zsugorult a kapu.
Lassan gőzük s permetjük is eltűnik.
A sötét rácsai tömörülnek,

torlad sokaságuk s összeszorulnak:
mindent feszülő kín övez át most;
végül a nyüzsgés eggyé alakul:

elenyésztek körben mind a falak,
s nincs más, csak a végtelen éj tükre:
feketén, némán terül el a mélyben.

Ősállapot

Aranyló tiszta egységgé emelkedsz,
napsűrű méz a lét, életpárlatot
szürcsöl ajkad, pihenve heverhetsz
szőlőlugasodban, hegyi táj áthatott.
Duruzsol kályhád, égparázs az alkony,
fáradt-boldog szíved derűsen feldobog,
végtelen gömb a lét, önmagán túllobog,
kint s bent béke zeng, hullámcsendes parton.
Bölcsen teremtő nyugalom az arcon,
mint rőt csillag érett-lassan forog,
s magján túl heves gázkéreg gomolyog.

Imamalom

Milyen egyszerű ez
élünk és meghalunk
létfolyamba térve

Milyen rémítő ez
folyónk várja tavunk
békés ölelése

Milyen szédítő ez
felérünk s dalolunk
téridőbe vésve

Milyen egyszerű ez
élünk és meghalunk
soha többé vége.

Béke

Én vagyok Ti. Kristálybölcsőként álltok
emlékezetem terében, elmém nyelve alatt
elolvadt keserűség, szétivódva
sejtjeimbe, érdes gyümölcsé váltok.

Képzelt központi üregben a főalak
örök idommá szűrődött, ezer érből;
álomban lüktető sugártest, sorsomba róva,
tenger ölén nyugvó, lebegő virágszirt.

Nem is hallok semmit. E zenétől
visszhang kel úgyis minden sejtemen
holtomig. Mindben tükörkép. Mennyit sírt
kis szíved, míg egyévált velük! Halak,
korállók. Víz, algáksodorta.
S a légben, fent, fény. Én megbocsátok.

Megtisztulás

Szétkallódás-életemben
száz dolgot elmulasztok,
százegyedszer megtaláltam
az elhullott malasztot.

Kévéző szikrádból
adj derűt az égnek,
tündöklő mitrádról
szól bor-gyémánt ének.

Felpárázó zápor,
újjászülő élet,
örök idő mától,
tárult világfények.

Kinyílik a tér,
kezdet s egy a vég,
föld, tűz, víz s a lég
önmagába tér.

Kecske-kő

Felérve, tág hegytetőn
tárulsz, tisztulsz látás,
alkony-verőfénybe nőtt
tájszótt csoda-áldás.

Mindenütt ős-rengeteg
néma suttogása,
körben vadon, hegyre-hegy
csendszűrt nyugodtsága.

Kéz a kézben állunk,
egymásban örökre,
ketten egyet látunk,
varázsszót betöltve.

Kint s bent ugyanaz,
szemem szemedben,
lelkünk egy-tavas,
szívem szívedben.

Lipcsei Márta

Megújulás

szeretnék megújulni
ha növény lennék és beszélni tudnék
talán azt kérném tegyenek át egy kicsit
naposabb helyre egy képzeletbeli völgy
merőleges tengelyén lebegő csipke-
és szederbokor szomszédságába
zümmögő szántóföldek fölé
ahol jókedvzuhany ázott levelek hallgatása
friss légáramlat felgyorsítaná az álmok pihegését
letérve a kitaposott útról a sűrűben folytatnám utam
várva hogy szavak tóduljanak tudatomba

Elmúlik

talán homokból építkezünk
vagy homokra rakjuk várainkat
egyedül álló otthonainkat
kikoszorazásaink akkor is fájnak
felsőbbrendű révület látomásai
tovább hajtanak az elkerülhetetlen vég felé

Változás

Az elmúlás a változást segíti
felcserélt ébrenlétek mint pigmentek
emlékeztetnek még a múltra
kitárt szárnyú fák között levitálok
émelygéseite az álmodozás
de lehet a tudatlanság
egy mindenségre nyitott erdő közepébe tereli